

ALFA OG OMEGA

ALFA og OMEGA var de første Mennesker paa Øen. Alfa laa i Græsset og sov og drømte, Omega nærmede sig ham, saa ham og blev nysgjerrig. Omega brød af en Bregnegren og kilede ham, saa han vaagnede.

Alfa elskede Omega; de sad om Aftenerne lænede op til hinanden og saa paa den gyldne Maanesøile, der vuggede og rokkede sig i Havet rundt Øen.

De gik ind i Skoven, og i Skoven var der mange underlige Dyr og Planter; der var underligt mørkt derinde, men der var ogsaa mange herlige smaa Blomster. Engang skræmtes Omega, da kastede hun sig voldsomt ind til Alfa. Der var mange Dage lutter Solskin paa Øen; en Dag ligger Omega udenfor Skoven i Solskinnet, Alfa sidder længere inde i Skoven i Skyggen, - da voksede en vældig Sky op af Havet og væltede sig mere og mere ud over Himlen og kastede sin Skygge over Øen.

Alfa raabte paa Omega, men Omega hørte intet; da saa Alfa, at Omega holdt en Slanges Hoved mellem sin Hænder og stirrede paa dens funklende Øine, en stor Slange, som var kommen krybende op mellem Bregnebladene, op langs hendes Legeme. Men med et styrtede Regnet fra Himlen, og Alfa og Omega forfærdedes.

Da Alfa en Dag træffer Slangen paa Marken, kæmper han med den og dræber den, medens Omega i Frastand ser derpaa.

Engang traf hun Bjørnen; Omega skjælvede, da hun kjendte Bjørnens bløde Pels mod sit Legeme; da hun lagde sin Arm om dens Hals, forsvandt den i Fælden.

Omega træffer paa en Digterhyæne, lidt forkommen i Fælden; hendes vanlige Elskovsord biter ikke paa ham, saa fletter hun en Laurbærkrans med sine myge, smaa Hænder, og idet hun ømt sætter sit søde Ansigt op til hans bitre Hoved, bekranser hun ham.

Tigeren nærmede sit grusomme, vilde Hoved til Omegas yndige lille. Omega skræmmedes ikke; hun lod sin lille Haand hvile i Tigerens Gap og kjælede for dens Tænder.

Da Tigeren paa sin Vei møder Bjørnen, lugter den Omegas Essens, Essensen af den blege Æbleblomst, den Omega elsker mest af alle

Blomster, og som hun hver Morgen kyssede naar Solen randt. De kjæmpede med hinanden og sønderrev hinanden.

Ganske som paa et Schakbret, der dengang ikke var opfundet, forandres med engang Brikkernes Plads; Omega klynger sig til Alfa: nysgjerrige og intet forstaaende strækker de andre Dyr sine Halse og ser paa Spillet.

Omegas Øine var vaxlende; paa almindelige Dage var de lyseblaa, men naar hun saa paa sine Elskere, blev de sorte med carminrøde Blink i, og da hændte det, at hun skjulte sin Mund med en Blomst. Omegas Sind var skiftende; en Dag saa Alfa hende siddende ved Aaen kyssende et Æsel, der laa i hendes Fang; da hentede Alfa Strudsen og lænede sig til dens Hals, men Omega saa ikke op fra sin Ynglings-beskjæftigelse, at kysse. Omega følte sig træt og kjed over ikke at kunne eie alle Øens Dyr; hun satte sig ned paa Græsset i voldsom Graat; saa reiste hun sig og løb syg omkring paa Øen og traf Svinet. - Hun knæler ned og skjuler sit Legeme i sit lange sorte Haar, og hun og Svinet saa paa hinanden.

Men Omega var kjed ihu; en Nat, da Maanens Guldsøile vuggede sig i Vandet, flygtede hun paa et Daadyrs Ryg over Havet til det lysegrønne Land, der laa under Maanen. Alfa var alene igjen paa Øen. En Dag kom hendes Børn til ham; en ny Slægt var spiret frem paa Øen, de samlede sig om Alfa, som de kaldte sin Fader. Det var smaa Griser, smaa Slinger, smaa Abekatte og smaa Rovdyr og andre Bastarder af Mennesket. Han fortvivlede.

Han løb langs Havet; Himlen og Havet farvedes med Blod; han hørte Skrig i Luften og holdt sig for sine Øren; Jorden, Himlen og Havet skalv, og han følte en stor Angst.

En Dag bragte Daadyret Omega tilbage.

Alfa sidder paa Stranden, og hun kommer mod ham. Alfa følte Blodet suse i sine Øren; Musklene svulmede i hans Legeme, og han slog Omega, saa hun døde. Da han bøiede sig over den døde, og saa hendes Ansigt, forskrækkedes han ved dets Udtryk. Det var det samme hun havde hint Øieblik i Skoven, dengang han elskede hende mest.

Edvard Munchs digt til den litografiske serie *Alfa og Omega* skrevet omkring 1910

Medens han endnu saa paa hende, overfaldtes rev ham istykker.
han bagfra af alle hendes Børn og Øens Dyr, som Den nye Slægt opfyldte Øen.